

Singura chestiune relevantă, nu doar la nivel politic, în ultimii ani, o reprezintă dispariția suveranității naționale în defavoarea unor organizații transnaționale. Nu sunt la fel de importante nici drepturile personale, nici problema taxării, nici statutul reglementărilor, nici măcar subiectul băncilor centrale și al despotismului subtil pe care îl exercită. Nimic. Toate acestea au o greutate deloc de neglijat, însă ele sunt subsumate problemei suveranității.

Argumentul este simplu. Câtă vreme, deciziile relevante cu privire la soarta oamenilor se iau într-un loc din ce în ce mai îndepărtat de indivizi, de către birocrați, tehnocrați și alte figuri nealese, necunoscute și neavenite, nu există practic nicio șansă pentru a îmbunătăți în vreun fel starea societății. Un primar din Fălticeni, de pildă, va ști, ceteris paribus, mult mai bine nevoile comunității din Fălticeni decât un tehnocrat bruxellez. La fel de important, comunitatea din Fălticeni poate exercita un control mult mai eficient asupra primarului decât asupra tehnocratului, iar orice derapaj al puterii poate fi sancționat prompt. De asemenea, într-o lume de comunități Fălticeni, indivizii nemulțumiți de primarul lor, pot vota rapid cu picioarele, adică să emigreze într-o țară mai liberă șamd. Sub regimul molohului comunitar nu există practic niciun control asupra instituțiilor și nici vreo posibilitate de a ajunge într-o comunitate mai respirabilă. Indivizul este prins într-o menghină de reglementări și birocrație, care îi face viața din ce în ce mai grea și șansele de evadare nule.

Alternativa pe care ne-o propun influencerii mainstream și birocrații comunitari, și unii și alții dependenți, financiar în primul rând, de aranjamentul UE, este de a crede că soarta noastră, a tuturor, se află pe mâini mult mai bune câtă vreme deciziile importante aparțin unei elite (în sens de grup restrans și nu valoric) de funcționari amoralii.

De aceea, [opțiunea britanicilor](#) de a abandona proiectul de gulag european reprezintă cea mai

bună veste politică din ultimii ani, un exemplu de urmat (deja [p](#)
[ersonalități conservatoare](#)
din SUA au cerut părăsirea ONU, iar alte referendumuri europene devin probabile) și un indiciu
că, în pofida programului neîntrerupt de spălare pe creier, oamenii încă mai rezistă. Cu cât
succes, rămâne de văzut, dar pentru moment, după cum au sesizat mai mulți
[comentatori pertinenti](#)
, Brexitul înseamnă o lovitură grea dată establishmentului globalist, forțat în zilele acestea să-și
dea arama pe față.

Însă segregarea britanicilor este doar începutul unui drum spre normalitate. Suveranitatea
națională nu se pierde doar printre hârțoagele ilizibile ale Comisiei Europene. ONU, FMI sau [U](#)
[NESCO](#)
reprezintă instituții cu o istorie venerabilă în uzurparea puterilor locale și în construcția omului
nou. Programele de educație, schimbarea curriculumului școlar spre îndobitocirea
cvasiiremediabilă a copiilor, războiul împotriva familiei, ecumenismul religios cel mai vulgar cu
putință, încercările de anulare a proprietății private, marota încălzirii globale, sunt doar câteva
dintre realizările
[Organizației Națiunilor Unite](#)
. UNESCO, de pildă, s-a distins în special prin subminarea constantă a educației, iar FMI a avut
grijă să impună în permanență programe de spoliere a populației, în numele unei liberalizări
factice.

Așadar, chiar și fără a lua în calcul [presupozițiile antropologice](#) specifice modernității,
întoarcerea din drumul spre servitute totală rămâne un pas greu de făcut, însă Brexitul e o
înfrângere simbolică. Iar de aici, pentru a specula puțin, este de așteptat ca metodele soft de
constrângere să fie suspendate pentru politici mai dure. Deja, vocile “europene, cultivate,
civilizate”, nu “extremiști” cum sunt euroscepticii, propun renunțarea la vot pentru chestiunile
vitale, mult prea fine pentru a fi lăsate în seama poporului și adoptarea unui model de suprastat
care să pulverizeze orice posibilitate legală de a contesta Uniunea. Apoi, intensificarea
[cenzurii](#)
în mediile virtuale, singurele practic mai curate, va deveni din ce în ce mai frecventă. Nu în
ultimul rând, inventarea unor incidente, pe tiparul iscăm problema, după care tot noi venim cu
soluția (centralizarea), este de așteptat, mai ales dacă ne uităm la declarațiile oficialilor NATO
cu privire la pericolul terorist, în urma Brexitului.

Însă, oamenii au arătat pentru o clipă că minciuna (“când treaba devine serioasă, trebuie să
minți” – [Jean Claude Juncker](#)) și propanganda nu pot altera la nesfârșit percepția asupra
realității. UE produce sărăcie, demoralizare, distrugerea comunităților și pervertirea valorilor, iar
oricâte fonduri europene s-ar consuma pentru a masca acest lucru, în final regele albastru
rămâne gol.

Există și vești bune pe lume

Scris de Ninel Ganea

Marți, 28 Iunie 2016 13:59
